

15 ГОДИНИ ЕДИН ОСОБЕН КЛУБ НА БЪЛГАРСКИТЕ ЖЕНИ И СЕМЕЙСТВА В ХАМБУРГ:

**Екологична среда за запазване на българската народност и култура
д-р Емилия Иванова Юкер**

Екологията на човека следва своите закономерности по всяко време. Ние се намираме в непрекъснати отношения между човек-общество и общество-природа и дефинираме това като глобална екосистема. Човек се ражда и живее в определена природна и околна среда със свое препитание и даване на поколение. Факторите на влияние от средата – старата или новата, които влияят върху живота на човека за неговото развитие, тук ще бъдат наречени „екологични“. При възникване на неблагоприятни условия за неговото хомеостатично развитие човекът търси и премества своето местообитание. Това става при недостиг или при голям излишък на влияещи върху живота му екологични фактори, които го лимитират. Чрез управление на обществото, в което живеят, обаче, хората могат да влияят съзнателно върху количествените или качествените параметри и чрез съзнателно изменение на екологичните фактори около себе си да изменят за добро или лошо своето природно-социално състояние и като цяло, живота си.

Така българите в последните години мигрираха в други страни. Преместихме се в друга екологична среда дълготрайно – в държави, територии и системи с нови климатични фактори, нова географска среда, нови във всяко едно отношение условия на живот като САЩ, Германия и др. В много социално-икономически отношения тези страни са добри, но природните екологични фактори са нетипични за българина от различни възрасти, в които той е естествено адаптиран като организъм в родното си българско място.

Как биха могли да подобрят своите екологичните условия за живот българите в миграция, за да се адаптират в новата природна и околна среда с различни географско-климатични особености, атмосферни условия, геоложка среда, хранителна среда, обществени отношения и социално-икономически условия? Как да не усетят негативна промяна, да се развиват оптимално, да запазват стабилни семейни отношения и като биологична единица да дадат здрави поколения със запазване на най-доброто от българската идентичност?

Как другите миграционни култури в различни страни са оцелели? До каква степен и за колко време се съхраняват? Как са оцелели и нашите български прародители при съдбата на българина през векове на иго и големи икономически проблеми? Как са запазили своята култура, своя език и обичаи, които са били наистина силни и определящи екологични фактори за живота им.

Каква форма на естествена екологична среда с роден език, народни обичаи, но и с връзка с новата ситуация на живот в друга държава можем да приложим днес? Как в място с изцяло изменени социални и природни условия да елиминираме или неутрализираме местните екологични фактори, докато се адаптира мигрантът към тях, а и след това?

Една такава нова екологична форма за българите – за набиране на сили и здраве в свободното им време – се развива от 15 години в Хамбург.

В последните десетилетия много наши сънародници продължават да идват на работа и да живеят в Северна Германия и Хамбург... Това ги излага различно дълго време на влиянието на непозната за тях нова екологична среда, различна от тази, в която са родени и адаптирани. Много от пришълците са доволни от това, да променят средата си с цел постигане на материално благополучие, и действително получават повече материални възможности отколкото в България. Идвайки тук, обаче, те стават част от една нова, и в голяма степен, сложна социално-икономическата миграционна общност, не особено позната на тукашното общество. Влизат в различните икономически, културни и личностни отношения на друга в социалното си развитие държава, език и географска среда. Тук дори в една от големите банки на Хамбург – Хаспа, служителката на преводи преди дни не знаеше, че България е член на Европейския съюз, а оттогава минаха толкова много години...

Очакванията на българите, които пристигат в Хамбург през последните 20 години, са големи и сегашното поколение емигранти, което главно е икономическо, идва, без да познава с реален опит местните условия, и приема, каквото и да е – сравнително нископлатена и неквалифицирана за работа. Хората с дефицитни професии са в по-добро положение, както и завършилите тук студенти, но всички трябва да задоволят с местните специфични изисквания за натрупана успешна практика и в продължение на години да се преквалифицират при благо-приятни и неблагоприятни условия.

В новата биотична среда на град Хамбург българите – особено жените, децата и семействата, имат рязка нужда от бърза адаптация към новите за тях условия, към местните изисквания и форми на по-затворено, самоуправляващо се общество. Нещо, което налага ежедневно голямо темпо на натоваване за работещите, от една страна, и изолация за нереализираните се, от друга. Този натиск за промени в своето естествено развитие предизвиква разпадането на доста от българските семейства в резултат на умора и напрежение. Запазването на семейството е проблематично в доминиращата другоезична икономическа и социална среда на работа на родителите, възпитанието на децата в местните училища и каналите на официална комуникация. В тази обстановка прилагането на ежедневната българска култура и ценностна система в семейна среда става трудно, а при смесените бракове – още повече. Нуждата от преквалификация и засилено претоваване или изолация допълнително изостря семейния живот и здравето. Конкуренцията за намиране на по-платена работа, на квалифицирана работа или за заемането на очакваната работна позиция, съгласно изискванията да се приеме местното и се промени идентичността, е натоваване, което продължава с години. Смесените бракове са с възможности на по-бърза адаптация, приемане на българите в обществото и тяхната интеграция, но децата на тези семейства са при доминиращите условия на немския родител и се насочват приоритетно само към немската култура.

Начинът на изява на българите е свободен, що се отнася до местните германски власти, но е много сложен за осъществяване заради местни-те изисквания и регистрацията за организационен живот. До настоящия момент повечето от инициативите в това отношение се показват неподготвени, нямат самостоятелна организирана изява и се случват епизодично и поотделно. Затова създадените през годините различни организации се разпадат след относително кратък живот. По-утвърдените не са в контакт с останалите българи. Старите емигранти от преди 1989 година не са свързани с новата вълна емигранти. Българската държава епизодично поддържа различни инициативи на

местните българи, но като цяло се прави много малко за българските семейства и жените в Хамбург. В Хамбург българо-немската правителствена дейност се осъществява чрез институцията „почетен консул“, а обективна системна връзка с България освен на лична основа няма. Статистика за състоянието на българите в Германия практически няма. Тя е предмет само на отделни малки инициативи, които не оказват влияние и не дават обратна връзка.

В годините 1995–2000 бях свидетел на ситуацията, при която няма организация на български език на българите в Хамбург; съществува само една немскоезична към Почетното консулство. По това време се търсеше начин да се създаде българско училище. От друга страна, наблюдаваше се разпадане на българските семейства, а въпросът за състоянието и здравословните осигуровки на българите в Хамбург оставаше неясен.

За да се запълни тази празнота и при новодошлите, и при по-отдавна отседналите българи (главно жени и деца) предложих и организирах разяснителни разговори за създаването на организация за българките и българските семейства в Хамбург. От опит знаех, че подобни организации в западната култура са с важно значение, особено от социална гледна точка.

Клубът бе създаден под името „Клуб на българските жени и българските семейства в Хамбург“ на 4. декември 2005 година по моя инициатива¹. Той беше подкрепен и гласуван от 21 прогресивни българи, които по онова време живеяха в града. Клубът беше представен на интересующите се българи от Хамбург. Организацията беше призната от почетния консул на Р. България проф. Герд-Винанд Имайер, който ни осигури спокойна атмосфера за работа. Регистрирахме се в Държавна-та агенция за българите в чужбина и бяхме записани на нейния сайт.

Задачите на клуба, така, както аз ги поставих, са: да запозная моите сънародници в Хамбург с една човешка организационна форма на общуване, която като идея в света видях, че е много ползотворна. Да може чрез организиране на свободното време да се даде възможност да се общува на български майчин език, да се отпочива и зарежда енергия за домашния климат и работна седмица, да общуват децата и родителите и всички интересующи се от българската култура и да се покаже нашата любов на децата ни така, както ние сме я получавали в България. Да помогнем на желаещите, чрез почивка и общуване, да събират сили за седмицата и да се справят с проблемите си по-добре. Запазване на здравето на българите чрез организиране на спорт, екологична дейност в парк на открито и занимания в различни групи по интереси на български език.

¹ Образованието ми като доктор по биология, специалност екология, и опитът ми с обучение, работа и семеен живот в Америка и Западна Европа, израстването ми и семейството ми в България и най-вече, любовта ми към българската родна култура, ми дадоха знание да опитам като ръководител на Клуба. Като научен работник от години, ми беше достатъчно да наблюдавам живота на българите. Така се породих мотивацията да организирам желаещите да изменим в свободното време, доколкото можем, екологичните си условия на живот в Хамбург – за почивка с естествените условия по рождение: български език, общуване и творчество на български език, възпитание на децата и запознаване с българската култура, запазване на българската народност и идентичност. Това би могло да съдейства за запазването и да инициира опресняването на естествени биологически вътрешните сили у българите и техните семейства.

Платформата на Клуба на българските жени и българските семейства е широка и обхваща: българи – жени и мъже, семейства и деца, възрастни родители, които идват в Германия при децата си, приятели на българската култура от всички националности в Хамбург. Това е една школа по култура и общуване с приложна екология и спорт. Така Клубът ни получи, след съпричастност, предложения и одобрение, този предмет на дейност: Клуб на българските жени и българските семейства в Хамбург за култура, екология и спорт на български език за интеграция на българите.

От създаването си през 2005 година до сега Клубът ни премина през няколко фази:

1. Първоначално организирах с финансовата помощ от моето семейство общи фолклорни, семейни и по различни празнични български по-води големи срещи и чествания до 300 души. Целта беше да се чества и да се почита с родни хора в хубава семейна и приятелска атмосфера, да се потърси кои са по-будните българи и да се видят изпяващите се, които биха желали да се включат в изграждането на Клуба. През всички тези години няхме членски внос. Записвахме само желаещите с едно или две имена. Имаше страх и доста хора не си даваха данните, питаха се защо се прави това и каква ли полза извличаме аз и останалите... Но с много внимание и обич се събраха все повече хора за участие не само за присъствие, но и в организацията. Така започнахме и продължихме многогодишен **Събор на българската самодейност за песни и танци на българите в Хамбург в Щат парк**, обособяване на българско място в Щат парк, срещите в ресторанти и кафенета един път месечно, тематични дискусии и др. От един организатор в началото постепенно стигнахме до няколко, но работата беше възрожденска и това бе необходимо за съответните дейности, които всяка година се повтаряха – хората все повече ги знаеха и дори ги очакваха.

Клубът се развиваше добре и интересът се засилваше стабилно, но много бавно главно поради реалните условия и нуждата от тяхното трайно разрешаване и преодоляване.

Задачата ми като ръководител беше да окуража и подкрепя всички българи, които имат желание да направят организация в Хамбург – да се зародят и други български дружества, а самият Клуб да продължи експериментално само 5 години. Както вече споменах, градът е милионен, но в него не се чуваше българска реч и българите няхаха свои организации. Разбирате, че Немско-българското дружество на немски език беше тясно свързано с Почетното консулство на България в Хамбург. То развиваше добра дейност за интересите на висшата немска общественост, но оставаше далече от проблемите на българите. Беше популярно главно с честванията си на Трети март и с високия по това време за българите членски внос. Затова подкрепих инициаторите за реално създаване на Българско училище и с моето семейство отворихме вратите на нашия дом за създаването му. Клубът ни беше първата организация, която написа писмо до Българската патриаршия с искане за създаването на **Българска църква в Хамбург**. В нашия Клуб беше даден първоначалният живот и работа на Танцовата група за фолклорни танци „Здравец“, след което тя се отдели от проявите и живота на Клуба и започна насыщната си самостоятелна дейност. Така в продължение на 15 години всеки, който желаше да създава дейност за българите в Хамбург, се обръщаше към нас, биваше окуражаван, намираще организационна помощ в Клуба, ползваше нашите организационни срещи за събиране и развитие на първите си изяви. По-късно животът насочваше тези организационни форми към индивидуално самостоятелно развитие.

В настоящия момент българите в Хамбург все още работят поотделно и нямат местно общо представителство.

Събирането на българите в Клуба за общуване беше широко посетено, но изискваше сложна организация за много хора с различни интереси и разбирания, на които да осигурим отлична и приятелска обстановка и внимание. Работата все още падеше доста върху мен и моето семейство, но ние с моя съпруг – проф. Юкер, вършехме всичко това с удоволствие. Представете си обаче как се организира например един Събор с доста участници. Да вземем само транспорта на уредбите, плакатите, микрофоните, храненето, палатките при дъжд и осигуряването на музикантите... За един неукрепнал Клуб, все още без кадри, беше скъпо, макар че всички си заплащаха личните разходи като храна, транспорт, наем на помещения, срещите в кафенета и ресторанти. Клубът ни няма свое помещение. Той наема помещения, той е организация, която се събира на различни места и дейности по предназначение. Така преминахме към по-малък кръг събирания по брой и започнахме да създаваме Групи за общуване по интереси. През 2006 година беше основана в Клуба **Група „Литература“** – с ежегодния литературен конкурс за авторско майсторство на българите в Хамбург, който добива все по-голяма популярност. Марина Маринова и Милена Дубик активно го подкрепяха и участваха в него. За конкурса в началото приемахме автори от Хамбург и България, после – само от Хамбург, поради големия брой кандидати и нуждата от организатори и комисии за оценка. Конкурсът отличаваше изявени творци.

Задачата на Клуба е да подкрепя българските творци в Хамбург, главно пишещите на български език литературни дейци, филолози, преводачи и др. Освен това помага да намерят своя изява и редица творци от България с достъп до Хамбург. По този начин взаимният обмен на творчество ни зареждаше с произведения на чудесен български език, чрез които членовете ни, за да ги оценят чрез обществено обсъжда-не, опресняваха своя български език. Децата гледаха това и участваха с родителите си, четяха сериозни или хумористични произведения на роден език.

От 2006 година се започна провеждането на **Биенале на българския хумор** в Хамбург. Хуморът като екологичен фактор носи здраве. Уникално и любимо празнуване. С много участници, хумор, музика и разбира се, смях. Моят баща Иван Неделков много ни помогна до 2017 година и участваше активно. Подкрепа получихме от Държавната агенция за българите в чужбина и от Габрово – Музея на хумора и сатирата, с неговите дългогодишни служители г-жа Цанкова и г-жа Козарева. Направихме две изложби на Музея на територията на Хамбург със средства на нашето семейство Юкер. Това беше една добра възможност. Експозицията и музеят набраха опит и продължиха към Брюксел със своите автори. Биеналето на българския хумор се провежда всяка година присъствено. Единствено 13-тото издание от 5. април м.г. се проведе виртуално – поради пандемията от Ковид-19.

2. Изграждане и стабилизиране на групи по интереси и намаляване на броя на общите събирания.

За 5 години се стигна до единични собствени инициативи, търсене на изяви и организиране на прояви от интелигентни българи, с повечето от които се познавах лично от дълго време. Резултатите бяха много добри, хората започнаха да разбират

платформата на Клуба и затова работата се удължи по същия начин и след този срок от време.

Клубът ни продължи да развива Група „Литература“, Ежегодния литературен конкурс за художествено майсторство на българите в Хамбург и Биеналето на българския хумор в Хамбург. Създадени бяха **Група „Хумор“**, **Група „Футбол“**, **Група „Музика“ с раздел „Фолклор и традиции“** и **раздел „Класическа музика“**. Ежемесечните срещи в кафе на улица „Остерщрасе“ 4 в Еймсбютел също се осъществяваха.

Продължихме да правим Събор на българската самодейност по песни и танци на българите в Хамбург. Учредена беше **наградата „Златната роза“ за български фолклор в Северна Германия**. На съборите на съборите ни гостуваха групи от Дюселдорф, състави от Трия и др. Съборите се финансираха от семейство Юкер.

Повече от 10 години в Щат парк се провеждаха срещите на група „Футбол“ – през пролет-лято и есен за ежеседмична подготовка за футболни срещи. Организирахме футболни срещи на открито и закрито, в спортна зала, с публика, тържествено начало и връчване на купа. Установихме връзка с Българския футболен съюз в София. Спортът на открито привличаше участниците с тренировки – всяка седмица на „Българското място“ в Щат парк – в условията на семеен клуб и максимална отвореност за всички желаещи българи от Хамбург. Идваха и български студенти, и временно пребиваващи в Хамбург спортисти, и обикновени наши сънародници. Отборът беше разделен в два състава и с помощта на организатори работеше равномерно, системно и с добър дух². Футболистите помагаша за развитието на Клуба, като играеха на всички негови летни семейни срещи с пикник, на фолклорни събори и спортни игри за възрастни и деца – за радост на публиката и за свое здраве.

3. Нови групи в Клуба:

Титла „Мис и Мисис България в Хамбург“ с пролетни балове – с три години прояви (в кафе „Тракия“, Спортния център ETV Eimsbütel) – **Музика 2009, Изкуство 2018**.

Направление „Майчинство, бащинство и деца“ започна да действа през 2008 г. – на името на Мартин Найес и с организатор на групата Таня Найес – и продължи 8 години. В момента се преустройва с нова дейност: рисуване, песни и други, съвместно с безвъзмездна педагогическа дейност за желаещи учители и членове на Клуба.

Група „Интернет“ се събираше епизодично.

Група Готварство 2019 се включи в ежегодното завършващо празненство „Българско слово, музика и багри от Хамбург“ – по подобие на Българите в Чикаго от 2018 г. насам. Благодарение на ДАБЧ, в София установихме с тях много добри контакти и взаимно обогатяване в литературната и художествената дейност.

² Футболът първоначално се водеше от професионален треньор за юноши, който на свободна практика и без заплащане работи доста години до връща-нето си в България. Заедно с това Клубът развиваше футболната си дейност с различни непрофесионални треньори, но също и без треньор. Участниците участваха в аматьорски мачове, имаха свои отличителни знаци, печелеха купи, получаваша официални благодарности. Всеки футболен сезон започваше и завършваше с изпълнението на химн. Тук главни организатори на футболната дейност бяха Манфред Юкер, Димитър Луизов и Свилен Дойков. Аз присъствах на почти всички безбройни тренировки с желание ние, българите в Германия, да имаме спорт за здраве. Емоционалната полза от спорта също беше голяма.

Не е възможно изчерпателно да кажем какво сме свършили за изминалите 15 години, но трябва да отбележим, че ние сме сдружението, което организира за всички българи празнуването на Трети март на самия ден – през 2018 и 2019 година в Хамбург.

Клубната форма на общуване, която започнахме в Хамбург, е все още много нова и се бърка с обикновен клуб за общуване на дадено място и забавление. Не, нашето е форма на особено хуманна организация, която работи на ниво „глобална биоекосистема“. Тя е естествена и обикновена като самия живот и предстои тепърва, с развитието на българската култура, да се възприема от все повече хора, защото в напредналите държави на пазарната икономика хората трябва да имат и места за избор на социално организирани почивки на клубна основа. Професионалното ръководене и смяна на ръководството осигурява демократично управление и удовлетворение.

4. През 2020 година е 15-тата годишнина на Клуба. Какво направихме и какво е новото?

Клубът ни продължи да работи активно в периода на пандемия, ние имаме много повече хора, които участваха и знаеха за многогодишните ни дейности. След огромния труд, който с търпение положих в началото, видях как всеки българин в Хамбург идва с уважение, търси възможности за участие, при това въпреки техническите трудности на новите условия и програми. Поклон, мои мили сънародници!

На 19.01.2020 г. Клубът ни гласува да бъдат подадени в съда документи за регистрация като юридическо лице, като Дружество. Идеята бе да има повече права, да развива по-богата и разнообразна официална дейност, да събира членски внос. В стария си вид Клубът бе достигнал до предела на своето саморазвитие – и като инициативи, и като кадри, и като финанси. Започна една година на набиране и оформяне на документи, на превод на немски юридически език, на регистриране... Преводачите Дарина Христова и Гергана Хютман оказаха огромна помощ и взеха безвъзмездно участие в този важен процес. Въпреки административната работа по новата регистрация на Клуба, в условията на пандемията той продължи своята дейност под мое ръководство и с голямата финансова помощ на моя съпруг проф. Манфред Юкер.

На 4. май 2020 г. получихме успешна съдебна регистрация в Регистъра на Хамбург – със същия предмет на дейност и същото име „Клуб на българските жени и семейства в Хамбург“ (Bulgarischer Frauen-und Familien-Club Hamburg e.V.). Последва и втори път – на 8. декември 2020 г. – по изискване от страна на град Хамбург.

През 2020 г. журито на любимият ни Ежегоден литературен конкурс за авторско художествено майсторство на българите в Хамбург присъди заслужени награди за периода 2019/2020 г. и ги връчи по пощата по случай 24. май³.

³Христина Въчева, филолог – първа награда за авторско художествено майсторство на българите в Хамбург в раздел „Проза“ за нейния разказ „Щастли-вец“ и за подкрепа на литературната дейност в Клуба; Диана Бързева, фило-лог (посмъртно) – първа награда за авторско художествено майсторство на българите в Хамбург в раздел „Поезия“ за нейните стихотворения „Феникс“, „Заедно“, „Жътва“, „Рибари“ и „Интернет“ и за подкрепа на литературната дейност в Клуба; Марина Савова, пианист – първа награда за авторско художествено майсторство на българите в Хамбург в раздел „Художествен превод“ за превода от български на немски език на стихотворението „Моят свят“ от Христина Въчева и за подкрепа на културната дейност на Клуба; Патрисия Найес (шестнадесетгодишна) – специалната награда за авторско художествено майсторство в раздел „Художествен превод – млад преводач“ за превода от български на немски език на стихотворението „Път към светлината“ от Христина Въчева и за

На 5. април 2020 г. с много смях и забава реализирахме 13-тото Биенале на българския хумор в Хамбург – онлайн, в Зуум. Добрият хумор е екологичен фактор, който дава здраве дори в условията на пандемия. Участваха и българи от Хановер, от Дружеството „Българи в Хановер“; установихме връзка и с г-жа Доровска, директор на Музея „Дом на хумора и сатирата“ в Габрово.

По случай 24. май, с изпълнения на литературни произведения и песни от деца до 17-годишна възраст, се включихме в инициативата „Голи са без книги всички народи“ на г-жа Илиана Йотова, вицепрезидент на Република България. Подготовката беше осъществена от професионални педагози по литература и музика: г-жа Въчева и г-жа Калчева. Получихме благодарствено писмо от името на г-жа Илиана Йотова. Видеата, които изпратихме, можете да видите в YouTube канала на вицепрезидента⁴.

Направление „Майчинство, бащинство, деца“ на Клуба, съвместно с групи „Музика“ и „Арт“, организира участие на деца до 17 години в Конкурса за детски рисунки „България в моите мечти“ на Държавната агенция за българите в чужбина. Представянето беше осъществено в условията на пандемия, но с ентузиазъм и желание от педагозите, родителите и малките участници⁵.

Празнувахме нашата 15-годишнина с оригинален тържествен празник: Виртуална среща „Българско слово, музика и багри от Хамбург и света. Изложба на художника проф. Василен Васевски. Как се чувстват хората в период на пандемия?“ С поезия, песни, класическа и народна музика, с художниците от група „Арт“ (Изкуство) и прекрасната виртуална изложба на проф. Васевски. Включиха се българи от Хамбург и съседни градове (Билефелд), от София и Варна, от САЩ – Чикаго и Калифорния, и др. Беше изключителен празник с много поздравления, настроение и радост.

Ние се радваме на уважението на местния почетен консул на България в Хамбург проф. Герд Имайер, на Държавната агенция за българите в чужбина в лицето на всички досегашни председатели, и особено на и.д. Димитър Владимиров, г-жа Лили Спасова,

г-н Димитър Карарусинов – когато се обърнем към тях, получаваме веднага материали и ценни книги на български език, информация за сътрудничество с други българи от цял свят. Г-жа Снежана Йовева от години има научен интерес към българите в чужбина, което ценим изключително много и благодарим за компетентността ѝ и обективното

подкрепа на културната дейност на Клуба; Велина Вебер, филолог – втора награда за авторско художествено майсторство на българите в раздел „Художествен превод“ за превода от български на немски език на стихотворението „Ангели на земята“ от Христина Въчева и за подкрепа на участие в мероприятията ни онлайн (2018–2020 г.) и в подкрепа на културната дейност на Клуба; Електронната медия “Melange Bulgaren“ – Елица Караенева, Елица Ценова и колектив – блог на българите в Австрия (Културно сдружение „Българите в Австрия“) – специалната награда за авторско художествено майсторство на българите в Хамбург в раздел „Медийна комуникация и сътрудничество“ за майсторско списване и оформяне на издадените материали в блога през 2019/2020 г. и информационна подкрепа на българското самосъзнание; Димитър Георгиев – отличителен знак, специална награда „Произведение за гражданска позиция и високо обществено значение“ за неговия разказ „Историйка за смисъла на тоя живот“.

⁴ <https://www.youtube.com/channel/UCrHSSGeDjulB8qYemDSr-Wg/videos>, както и на официалната ѝ фейсбук страница: <https://www.facebook.com/IlianaIotova/> в секция „Видео“, плейлист с името на инициативата.

⁵ Наградените деца са: Патрисия Найес, 15 г., Луиза Онезорге, 14 г., Мартин Найес, 13 г., Радост Минчева, 10 г., Никол Найес, 7 г., Денислав Деянов, 6 г., Сания Хашимова, 5 г., Дора Вичински, 3 г.

отразяване на нашата дейност като нова форма за полза на българите в Хамбург, а и възможна опция за българите по света.

Поставихме началото. Мечтата ми е нашият опит да стигне до повече хора. Където има българи – в България и по света, да бъдат разработени такива форми за запазване на българските, на семейните отношения и децата, на тяхната родна идентичност като важна стъпка за тяхното стабилно екологично развитие. Не се съмнявам, че след години такава специализирана дейност ще заеме трайно място в живота на български-те общности. Тази идея е вечна като самото жизнено развитие и не е резултат нито от икономическо, нито от политическо, нито от религиозно разбиране, а е общочовешка и универсална. Да сме здрави, да работим и да общуваме! И всяко нещо идва с времето си.

Посвещавам на нас, българите – с любов!

д-р Емилия Иванова Юкер

Хамбург, 19.12.2020 г.

Емилия Иванова Юкер, доктор на биологичните науки, специалност екология. Академичната си титла получава след редовна аспирантура в Института по екология на БАН под ръководството на доц. Николов и проф. Недялков. Прави защита пред Специализирания съвет по биология към Института по физиология на растенията „М. Попов“. Работи върху философски проблеми – категория „Глобална екосистема“ с преподавател проф. Дунов от Института по философия на БАН и доц. Стойчев от Катедрата по философия на Химикотехнологичния университет в София. Завършва пълния курс за Международно валиден сертификат по приложна екология в Международния институт по хидрология и приложно инженерство на околната среда в град Делфт, Нидерландия. Има 5 следдокторски специализации в различни държави, работи в известната лаборатория „Стрес от климатични промени“ на Министерството на селското стопанство на САЩ, в района на Вашингтон Ди Си по приложението на генно инженерство и ядреномагнитен резонанс за целите на екологични проблеми при растенията в САЩ. Завършва двугодишна специализация и получава сертификат с дипломна работа от Медицинския факултет на Университета в Хамбург по невромолекулярна биология с приложна невромолекулярна биология в Германия. Развива социална екология за българите в Германия, където живее повече от 20 години. Има титла дипломиран инженер-химик в областта на органичния синтез, официално държавно ниво, признато в Хамбург. От 17-годишна, когато след златен медал в столична политехническа гимназия постъпва като студентка, не престава да изследва и да работи във всички условия, където живее. В последните си проекти, след 5-годишно образование по изобразително изкуство в Народния университет в Хамбург, работи и като художник. Разработва философски аспекти в науката и живота. Отразява прекрасното влияние на музиката и рисуването като екологични фактори върху човека, използвайки и музикалното си образование от преди това. Реализира съвместни и самостоятелни изложби в Германия. Има семейство, което много цени, и един син – студент. Дъщеря е на известния основател – пионер и ветеран на създаването и признаването на „Опазването на околната среда“ и екологията като предмет и реализация в Национална система за възпитание и обучение в Общобългарското средно специално образование и

Източна Европа през 70-те години – Иван Нед. Иванов. Баща ѝ по-късно разработва по своя инициатива основите и необходимостта от химическия контрол на водите в България и опазването на природната среда в градската екология. Преподавал е по темата: „Знанието в живата практика няма граници“. Затова негови трудове могат да се видят в Музея на образованието в Габрово, както и в Библиотеката на Конгреса в САЩ на български език. Подпомагал е Клуба на българските жени и семейства в Хамбург от създаването му през 2005 година. Възпитал е трайно у учениците си стремежа да организират жизнената среда като специалисти така, че българите в добри условия да посрещнат бъдещето.

БИБЛИОГРАФИЯ

Ivanova, E. On the category “Global Ecosystem”. – *Philosophical Panorama, Journal of the Philosophical Society*, 4, Sofia, 1997, 56–84.

Stoichev, St., E. Ivanova. *Phylosophical-sociological problems of ecology.* – *Philosophical thought (Философска мисъл), Institute of Philosophy – Bulgarian Academy of Sciences. Sofia, БАН, 1986, 66–73.*



Организационно събрание на BFFCH – 23. август 2020 г.



Връчване на награди от Литературния конкурс на Клуба в пандемия –
24. май 2020 г.



Д-р Юкер. Смяхът като екологичен фактор.
Виртуално 13. биенале на БГ хумор в Хамбург.



Д-р Емилия Юкер и проф. Манфред Юкер – 8. март 2020 г.